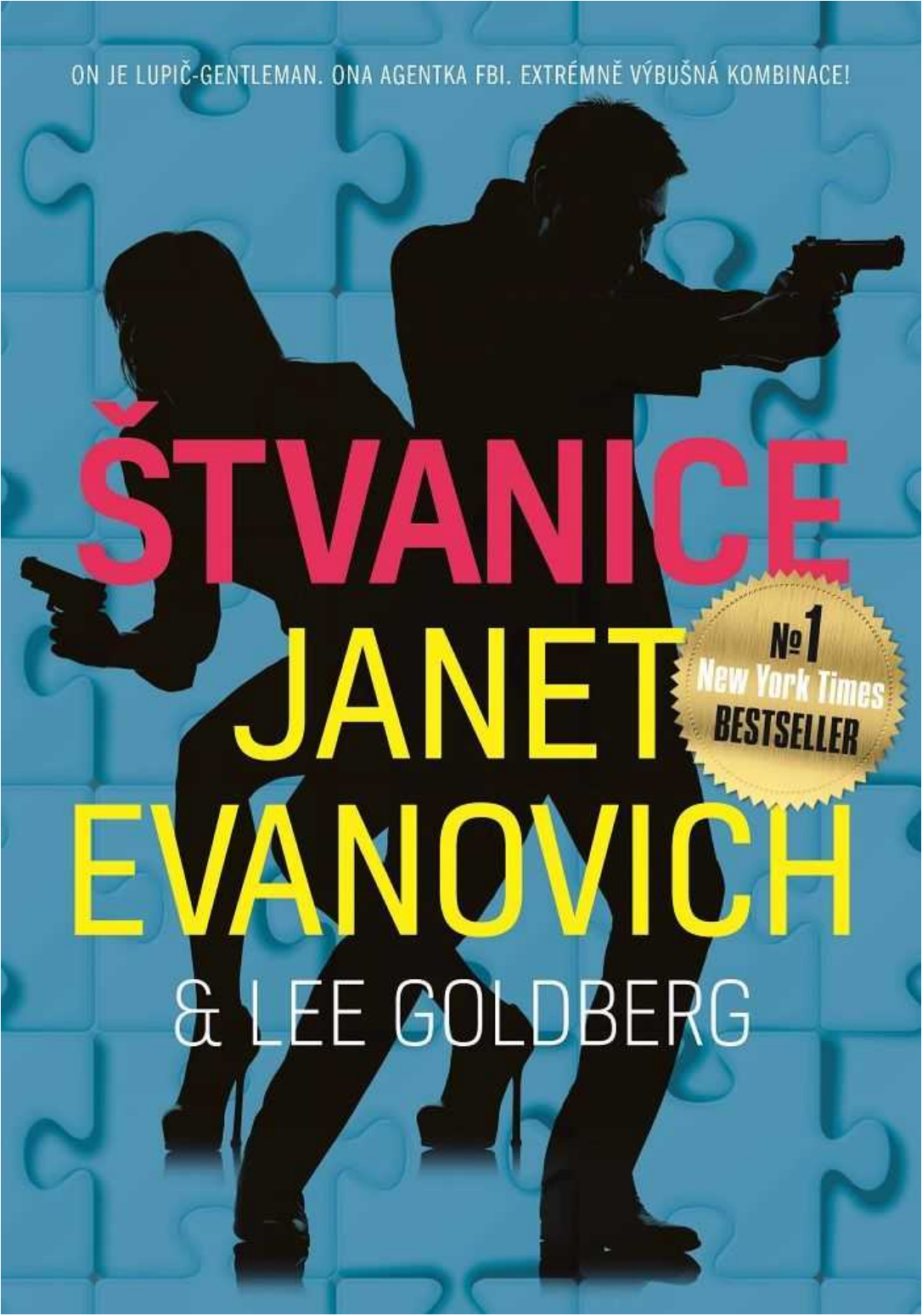

ON JE LUPIČ-GENTLEMAN. ONA AGENTKA FBI. EXTRÉMNĚ VÝBUŠNÁ KOMBINACE!

ŠTVANICE

JANET
EVANOVICH

& LEE GOLDBERG

№1
New York Times
BESTSELLER

ŠTVANICE

ŠTVANICE
JANET
EVANOVICH
& LEE GOLDBERG

MYSTERY PRESS

2017

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha, ani žádná její část, nesmí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

This translation published by arrangement with Bantam Books,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Copyright © 2014 by The Gus Group, LLC

Translation © Alžběta Lexová, 2017

Cover © Jan Matoška, 2017

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2017

ISBN 978-80-88096-58-0 (PDF)

PODĚKOVÁNÍ

Naše díky si zaslouží T. Clemente, Mark Safarik, Jay Stringer, Laurence Light, D. P. Lyle, Graham Smith, Jamie Frevelettiová, Christopher Reich, Alan Guthrie, Sam Barer, Gregory Nunn, Tim Hallinan, Cassandra Troyová, Howard Shrier, Zoe Sharpová, Lisa Brackmannová a Kate Kinchenová, kteří se s námi podělili o poznatky ze svých oborů. Tvůrčí svoboda, s níž jsme přistupovali k faktům, či případné chyby jdou na vrub pouze nám a nikdo by z nich tyto nevinné konzultanty neměl obviňovat.

1

Jedné slunečné neděle, v deset hodin dopoledne, vybuchla v První sunlandské bance v Los Angeles bomba, která spustila alarmy v každém domě a zaparkovaném autě v okruhu dvou a půl čtverečního kilometru.

Banka sídlila v přízemí kancelářské budovy na severní straně Wilshire Boulevardu, v samém srdci finanční čtvrti, půl bloku mezi Flower Street na východě a Figueroa Street na západě.

Velitelství losangeleské policie se nacházelo jen pár ulic odtud, proto se prach, skleněné střepy a kusy malty ještě ani nestačily usadit, a už se na místo přihnali pyrotechnici, jednotka rychlého nasazení a zástupy uniformovaných policistů.

Zvláštní agentka FBI Kate O'Hareová se o incidentu dozvěděla deset minut nato díky telefonátu agenta Setha Ryersona. Kate právě odjížděla od okýnka *McDonald's* v západním Los Angeles.

„V bance v centru právě vybuchla bomba,“ oznámil jí Ryerson. „Padlo to na nás.“

„Jsou tam zranění?“ zeptala se Kate, sevřela kelímek s colou mezi koleny a pytlík se dvěma snídaňovými sendviči se slaninou, vejcem a sýrem odložila na sedadlo spolujezdce.

„Ne. Banka měla zavřeno a celá finanční čtvrt se v neděli mění ve město duchů.“

„Budu u tebe za dvě minuty.“

Kate vyrazila po Wilshire Boulevardu na východ. Federální budova stála jen o pár bloků dál, ve Westwoodu, kousek za nájezdem na dálnici San Diego Freeway.

Ryerson na ni čekal na chodníku. Pod modrou bundou s logem FBI měl modrou košili a červenou pruhovanou kravatu. Byl to

vytáhlý a bledý třicátník s příliš rychle ustupujícími vlasy. Všimla si, že čím rychleji přichází o vlasy, tím usilovněji posiluje. Byl na nejlepším cestě stát se plešounem s nepěkně nafouklými bicepsy.

Kate byla přibližně stejného věku, ale vlasy ji netrápily. Částečně proto, že jich měla spoustu, a částečně proto, že jí to bylo ukradené. Kaštanovou hřívu, tou dobou sahající po ramena, měla staženou do culíku a svou štíhlou, atletickou postavu oblékla do decentního šedivého kalhotového kostýmu. Sako si nechala rozepnuté, aby měla za všech okolností rychlý přístup ke glocku ráže devět milimetrů. Kate jakožto bývalá příslušnice speciálních jednotek námořnictva věřila v zákon a pořádek, v boha a svou zemi a byla přesvědčená, že kontrolu nad kariérou a životem rozhodně neztratila vlastní vinou.

Ryerson otevřel dveře spolujezdce, popadl pytlík z *McDonald's* a než se sám usadil, rukou otřel sedadlo, aby se ujistil, že tam po jídle nezůstala mastná skvrna.

Kate na Wilshire Boulevardu provedla zcela v rozporu s dopravními předpisy myšku do opačného směru a o pár minut později ostře najela na San Diego Freeway. Napříč pruhy sjela na Santa Monica Freeway a přitom si všimla, že zde provoz blokuje nadměrně naložený, oprýskaný nákladák, z něhož se na tři pruhy silnice vyvalily dřevěné bedny.

„Nikam nespěcháme,“ prohlásil Ryerson a nervózně potahoval za bezpečnostní pás, protože si byl velmi dobře vědom toho, jaký maniak sedí za volantem. „Zas tak moc nás nepotřebují. Policie to tam už má určitě obšancované.“

„Bombový útok na banku je federální zločin.“

„Pravda, ale spadá to pod nás pouze formálně. Zavolali nás jen proto, že máme tenhle víkend službu, zítra ráno to přehodí na někoho jiného a ty se budeš moct vrátit k honu na Nicka Foxe.“

Kate v duchu obrátila modré oči v sloup. Kdyby tak Ryerson věděl! Ona se za Nickem Foxem požene ještě dnes. Celý bombový incident byl totiž podvod. Podfuk. Obrovská černá díra na peníze daňových poplatníků a čas bůhví kolika policistů. A ona toho byla součástí. Už

jen při té myšlence se jí sevřel žaludek. Celý život se snažila dělat správné věci a ctít zákon. A nyní se ocitla v tomhle zmatku. Vinou Nicka Foxe.

„Nenávidím ho,“ řekla Kate.

„Koho?“

„Nicka Foxe. Kéž bych ho nikdy nepoznala. Kéž bych o něm nikdy neslyšela.“

Tentokrát obrátil oči v sloup Ryerson. „Jsi jím posedlá. Honíš se za ním už pět let. Dokonce jsi ho jednou chytila. V podstatě jste manželé.“

Prudce zahnula ke krajnici a vřítla se do úzkého prostoru mezi betonovými svodidly po levé straně a dopravní zácpou po pravé. Přímo před nimi ležela jedna z beden. Kate sevřela pevněji volant a šlápla na plyn. Ryerson se opřel o palubní desku a odvrátil pohled, jako by mu to snad pomohlo, kdyby se čelní sklo roztříštilo.

Těsně před srážkou Kate strhla volant, takže krabici nabrala jen bokem, a ta odlétla ke svodidlům. Kate prokličkovala mezi ostatními bednami a nákladákem a zařadila se do rychlého pruhu, při čemž autobus na Ryersonově straně minula o pouhé centimetry. S uspokojením zaznamenala, že mu uniklo krátké, vyděšené vyjeknutí.

Za běžných okolností trvala cesta z Westwoodu do centra Los Angeles zhruba hodinu. Kate se tam ale díky pedálu na podlaze a kličkovacím manévřům dostala už za dvacet minut, a dokázala u toho sníst i jeden ze sendvičů.

Okna banky byla vysypaná a ulice pokrytá sutinami. Nikde nebylo známky po ohni či kouři, sem tam jen vítr zvířil obláčky prachu. Budovu obléhali členové jednotky rychlého nasazení, kteří čekali na rozkazy.

Kate zaparkovala za hloučkem aut příslušníků losangeleské policie. Vystoupila a vykročila k mohutnému padesátníkovi s hranatou čelistí. Nakláněl se nad mapou rozloženou přes kapotu policejního auta, na sobě neprůstřelnou vestu navléknutou přes pruhovanou bílou košili a červeno-bílo-modrou pruhovanou kravatu. Štítek na vestě hlásal *Kapitán Maibaum*.

„Jsem zvláštní agentka Kate O'Hareová a toto je zvláštní agent Seth Ryerson,“ oznámila Kate Maibaumovi. „Co tady máme?“

„To ještě nevím. Pyrotechnici poslali dovnitř robota s kamerou. Všude jsou trosky, ale hlavní přepážka se zdá být relativně neporušená a sejf taky. Pokud šli po penězích, dost to podělali.“

„Myslitelé to zrovna nebudou, když si vybrali banku ani ne tři bloky od policejního velitelství,“ poznamenal Ryerson.

Maibaum pokrčil rameny. „Může jít o bývalého zaměstnance nebo nespokojeného zákazníka, který hodil dovnitř granát, aby měl poslední slovo. Nebo možná nějaký magor čeká na to, až tam pošlu svoje chlapy, aby mohl vyhodit do vzduchu celý barák i s nimi.“

Kate přikývla. Věděla, že ani jeden z jeho předpokladů není správný, ale nemohla se s ním o tuto informaci podělit.

„Nepustím tam žádného ze svých lidí, dokud mi pyrotechnici nedají zelenou,“ zamumlal Maibaum.

„Fajn, do té doby vám půjdeme z cesty,“ prohlásila Kate, odvrátila se a přešla doprostřed ulice.

Rozhlédla se kolem. Obě strany bloku zahrazovala policejní auta, která mezi sebou uvěznila několik kancelářských budov s bankami, restauracemi a dalšími v neděli zavřenými podniky.

„Kapitáne Maibaume,“ zavolala Kate přes rameno. „Spustil výbuch alarm v některé z okolních budov?“

„Jo,“ houkl na ni. „Alarmy ječely v celé ulici.“

„A reagoval na ně někdo?“

„Viděli jsme pár bezpečáků, co to přijeli zkontrolovat, ale o pomoc nás nikdo nežádal.“

Kate se otočila k Ryersonovi. „Kolik bank v tomhle bloku asi je? A ve vedlejším?“

Ryerson vytřeštil oči, když mu došlo, co Kate naznačuje. „Hodně.“

Úzká ulička před ní vedla na Sedmou ulici, kde se nacházela pobočka Westgate Bank. Před bankou parkovalo prázdné policejní vozidlo a z budovy právě vycházel policista s naditou sportovní taškou.

Kate se k němu vydala. „Promiňte, důstojníku,“ zavolala na něj a na dálku mu ukazovala odznak. „FBI. Můžu s vámi mluvit?“

Policista ji ignoroval, otevřel dveře u místa řidiče a nenuceně hodil tašku dovnitř.

Kate sáhla po glocku. „Ani hnout!“

Ryerson ji popadl za zápěstí a kývl bradou k nebi, kde se vznášelo několik helikoptér. „Zbláznila ses? Jsme v živém vysílání. Nemůžeš vytáhnout zbraň na policajta.“

Policista se chystal nastoupit do auta a s jednou nohou stále na chodníku pohlédl na Kate. Stáhl si značkové sluneční brýle na špičku nosu a podíval se na ni se zlomyslným úsměvem, jako by byla Červená Karkulka stojící před babiččinou postelí a on velký zlý vlk.

Kate se zašklebila. „To není policajt. To je Nick Fox.“

Nick jí poslal vzdušný polibek, naskočil do auta a šlápl na plyn.

Dobrý bože, pomyslela si Kate, *to je ale náfuks... a šašek*. Nevěděla, jestli by mu radši zakroutila krkem, nebo mu na něm udělala cucflek. Prudce se otočila a rozběhla se s Ryersonem v patách ke svému autu. Ještě se ani pořádně neusadil, a Kate už tiskla plynový pedál k podlaže. Auto vystřelilo kupředu a Kate vzápětí prudce strhla volant doprava a vjela do úzké uličky. Ohoblovala přitom roh budovy a přišla o boční zrcátko na straně spolujezdce.

„Určitě to byl on?“ zeptal se Ryerson a zběsile se snažil připoutat.

„Jo,“ odpověděla. „Na sto procent.“

Nepochybovala o tom, protože s ním mluvila před dvěma dny, když s tímhle plánem přišel. A nyní si mohla ke svému rozšiřujícímu se seznamu zločinů přidat napomáhání k loupeži. Bývala by zašla do kostela a požádala o odpuštění, ale na to už bylo pozdě.

„Vidělas ho jenom nanosekundu,“ protestoval Ryerson.

„Poznala bych ho ve tmě, na kilometr daleko a pod vodou.“

Jak by ho mohla nepoznat? Metr osmdesát, jemné hnědé vlasy a chlapecký úsměv, který mu vždy zvýraznil vějířky drobných vrásek kolem očí. Měl postavu profesionálního hráče tenisu – atletickou

a štíhlou. K takovému tělu by se vlastně i ráda přitulila, kdyby jen nebyl takový pitomec. Proboha, vždyť to byl zločinec. Podvodník. A navíc to miloval.

Prořítla se uličkou, se skřípěním brzd zabočila vlevo na Sedmou ulici, a když na dlouhém bulváru před sebou nikde Nickovo policejní auto neviděla, zahnula rychle do Flower Street, jednosměrky vedoucí na jih. A tam byl, o blok před nimi. Zapnul sirénu i majáček, takže mu auta rychle uhýbala z cesty.

Ryerson se naklonil a vyhlédl na nebe. „Má nad sebou policejní helikoptéru a taky vrtulníky všech televizních stanic ve městě. Neblblni, vždyť nemá kam utéct.“

Přimhouřila oči. „To bych neřekla.“

Nick zabočil doprava na Osmou ulici a pak hned doleva do jednosměrky Figueroa Street mířící na sever. Řítil se v protisměru na jih a kličkoval provozem ve čtyřech pruzích. Kate mu byla v patách. Ryerson hlasitě zaklel a oběma rukama se zapřel o palubní desku, zatímco se Kate těsně vyhýbala jedné srážce za druhou.

Před nimi se tyčilo Losangeleské kongresové centrum. Obrovský transparent v jeho střední části vyobrazoval vesmírnou loď *Enterprise* a vítal návštěvníky „*třiačtyřicátého WorldStarConu, nejúžasnějšího zážitku pro všechny trekkies*“.

Nick zahnul doprava, roztříštil dřevěnou závoru u vjezdu do parkoviště a smykem zabrzdil před kongresovým centrem. Vyskočil z auta a vběhl do budovy.

Kate zastavila za policejním vozidlem. Společně s Ryersonem pádili za Nickem, ale sotva proběhli dveřmi, zarazili se. Před nimi se rozprostíral výstavní prostor o sedmdesáti tisících čtverečních metrech, k prasknutí nacpaný tisícičkami důstojníků Hvězdné flotily, klingonských válečníků, romulanských centurionů, andorienských vyslanců a ferengských obchodníků.

„Jak můžeme tuhle budovu zajistit dřív, než nám upláchne?“ vyhrkl Ryerson.

„Nemůžeme,“ odvětila Kate.

To byla pro Ryersona těžká rána. Kate se vnořila do davu a pátrala po Nickovi, zatímco Ryerson zůstal opářeně stát na místě. Přistoupil k němu mimozemšťan se špičatýma ušima – vulkánský vědecký důstojník Hvězdné flotily v modré velurové košili – a zvedl ruku v tradičním vulkánském pozdravu.

„Žij dlouho a blaze,“ pronesl, zatímco Ryersona míjel.

Ryerson obrátil oči v sloup a Nick Fox, desátý muž na žebříčku nejhledanějších zločinců FBI, nenuceně vyšel ze dveří.

2

Kate zanechala Ryersona v kongresovém centru, aby koordinoval pátrání po Nickovi s losangeleskou policií. Nickovu sportovní tašku z jeho policejního auta zabavila jako důkazní materiál a odvezla ji zpět do federální budovy k prozkoumání a evidenci. Potřebné papírování měla hotové za deset minut. Dvacet minut nato mířila po Pacific Coast Highway do Malibu, když jí zavolal otec.

„To byla sakra dobrá honička,“ prohlásil Jake O’Hare. „Škoda jen, že jste to nemohli odložit, než skončí U. S. Open. Všechny stanice přerušily vysílání právě ve chvíli, kdy se Tiger snažil švihem osvobodit z písku.“

„Jak víš, že jsem to byla já?“

„Znám tvoje auto. Klidně bys ale mohla řídit tank a já bych to poznal. Jezdíš jako šílenec. Hobluješ rohy.“

Když bylo Kate šestnáct, žila s tátou a mladší sestrou Megan na vojenské základně v Německu. Jake dával Kate každý víkend lekce defenzivní jízdy, aby ji naučil, jak řídit v různých podmínkách. Sotva zvládla jízdu na oleji, prostřelil jí pneumatiky, aby si zkusila i to. Ve srovnání s jeho výukou byla autoškola brnkačka.

„Za kým ses to hnala?“ zeptal se.

„Za Nickem Foxem.“

Jake se zasmál. „Myslel jsem si to. A dostalas ho?“

„Makám na tom,“ opáčila Kate. „Zavolám později.“

Vjela na vydlážděnou příjezdovou cestu k luxusnímu sídlu na Kana Dume Road a zaparkovala své nenápadné, lehce pomačkané auto s chybějícím zpětným bočním zrcátkem vedle nablýskaného černého Aston Martin Vanquish. V upraveném trávníku byla zaražená cedule s nápisem *Na prodej*.

Bývaly doby, kdy si realitní investor mohl dovolit vyplýtvat patnáct milionů dolarů na stavbu sídla v kopcích nad Malibu a vyšperkovat ho obřím bazénem, domácím kinem, bowlingovou dráhou a kuchyní, která by uchvátila i Gordona Ramseyho, a pořád ho prodat se ziskem pěti milionů dolarů. Ty časy ale byly dávno pryč a už se nevrátí. Proto tohle místo zelo prázdnotou a o vlastnická práva se v současnosti rvaly tři banky.

Kate vstoupila bez klepání a prošla prostornou halou rovnou do kuchyně. Nick Fox stál u kuchyňského ostrůvku a na pánvi smažil rybu. Na sobě měl triko s krátkým rukávem, ošoupané džíny a kolem pasu uvázanou zástěru.

„To byla švanda,“ prohlásil. „Není nad to zakončit týden relaxační projížďkou.“

„Bylo nezbytné vjet do jednosměrky v protisměru?“

„Nechtěl jsem, aby ses nudila.“

„To bylo od tebe moc milé.“ Posadila se na vysokou stoličku u pultu. Po levé straně měla masivní jídelní stůl a obrovské okno s působivým výhledem na záliv Santa Monica. Stůl byl prostřen pro tři a stálo na něm víno v chladicím boxu a džbán ledového čaje.

„Co je k obědu?“ zeptala se Kate.

„Neměl jsem moc času, takže jsem v rychlosti stihl jen následující menu: vejce na divoko ozdobené kaviárem *Tsar Nicoulai*, ovocná mísa a talíř výběrových farmářských sýrů a osmahnutý mořský jazyk se zálivkou z citronu a kaparů.“

Kateina představa rychle připraveného jídla byla krabice cereálií, tudíž se pro ni jednalo o hotovou štedrovečerní hostinu.

Domovní alarm při otevření a zavření vchodových dveří cinknul. O chvíli později do kuchyně vešel Katein nadřízený Carl Jessup, zvláštní agent FBI, který měl pod sebou celou losangeleskou kancelář. V podpaží nesl složku.

Jessup pocházel z Kentucky a jeho šlachovitá postava a snědý obličej s hlubokými vráskami vypovídaly o časté a namáhavé práci na slunci.

Právě tento venkovský vzhled mu během mnoha let, která strávil při operacích v utajení, výborně posloužil, než ho odsunuli ke kancelářskému stolu.

„Máte to tu pěkný,“ okomentoval Jessup výzdobu domu. „Jak jste sem dostali nábytek? A jak se vám podařilo znovu pustit elektřinu a vodu?“

„Jsem realitní makléř,“ prohlásil Nick dokonalým britským přízvukem. „John Steed z londýnské kanceláře Sotheby's International Realty, k vašim službám. V zámoří mám několik klientů, kteří by si velmi rádi pořídili letní sídlo v Malibu. Je tedy zřejmé, že nezbytně potřebuji funkční elektřinu, vodu a kvalitní nábytek, abych jim tento klenot mohl řádně předvést.“

Jessup si Nicka podezíravě změřil. „Neprodal jste ho, že ne?“

„Zatím ne.“

„A ani ho neprodáte,“ oznámil mu Jessup.

„S vámi není žádná legrace,“ povzdechl si Nick a upustil od britského přízvuku.

„Vždyť jsem vám právě umožnil vykrást banku a honit se centrem Los Angeles v policejním autě. Což mi připomíná...“ Jessup natáhl k Nickovi ruku s otevřenou dlaní. „Máte pro mě něco?“

Nick sáhl do kapsy a vložil Jessupovi do dlaně malinkou paměťovou kartu. „Jsou na ní všechny kompromitující fotky a videa, kterými Fred Bose vydíral členy regulační komise, aby dávali jeho vadným, avšak velmi ziskovým lékům zelenou. Nemyslím, že Fred tuhle kartu uvede na seznamu věcí chybějících v jeho bezpečnostní schránce.“

Jessup ji strčil do kapsy saka. „A co ostatní věci, které jste odtamtud odnesl?“

Nick naložil na talíře mořský jazyk a polil ho omáčkou z citronu a kaparů. „Nechal jsem je v policejním autě. Dokonce i ty nebroušené krvavé diamanty.“

„Jak se k nim Bose dostal?“ nechápal Jessup.

„Nebyly jeho,“ odpověděl Nick. „Jsou z bezpečnostní schránky číslo 7210. Ať už patří komukoli, měli byste ho prověřit, protože moc, moc zlobil.“

„Tyhle diamanty jsou nevystopovatelné,“ poznamenala Kate. „Dívím se, že sis je nenechal.“

Nick se na ni usmál. „Jsem teď v týmu kladasů.“

„A díky vašemu dnešnímu výstupu v centru tomu nikdy nikdo neuvěří,“ řekl Jessup. „Ani není pochyb o tom, že je Kate honu na vás zcela oddaná. Pro všechny je to výhra. A ještě větší radost by mi udělalo, kdybyste za sebou příště nechali o něco menší spoušť.“

„Museli jsme to okořenit pro diváky u obrazovek,“ vysvětloval Nick. „Jinak by přepnuli na *Soudkyni Judy*.“

„Televizní sledovanost mi hlavu nedělá,“ odfrkl si Jessup.

Jeho největší starostí bylo, že by policie Nicka dopadla. Pak by totiž vyšlo najevo, že mu FBI umožnila utéct z vězení a využívala ho k chytání větších ryb, než byl on, ačkoli sám figuroval na seznamu deseti nejhledanějších zločinců. Kate měla za úkol Nicka hlídat a pomáhat mu, a zároveň na něj oficiálně vést štvanici. Pravdu znali jen Jessup a zástupce ředitele FBI Fletcher Bolton, který vybíral cíle a spravoval tajný fond, z něhož se Nickovy podfuky financovaly. A pokud by se to někdy provalilo, všichni by skončili za mřížemi.

Každý si vzal talíř s mořským jazykem a přešli k jídelnímu stolu. Nick donesl ovoce, sýry a vejce na divoko a Kate vytáhla z chladicího boxu lahev bílého vína.

Jessup si nalil ledový čaj, vzal si jedno vejce a po stole ke Kate přisunul složku. „Tohle je pro vás. Podrobnosti k dalšímu úkolu.“

Kate nalila sobě a Nickovi víno. „Po kom půjdeme tentokrát?“

„Po nikom,“ odvětil Jessup a pohlédl na Nicka. „Chceme, abyste se vloupali do Smithsonianova muzea.“

„Znovu? Bude mi potěšením.“

Kate nadzvedla obočí. „Ty ses tam už někdy vloupal?“

Nick pokrčil rameny. „Návštěva Washingtonu by bez prohlídky muzea nebyla kompletní.“

„Většina lidí to ale dělá v otevírací době.“

„Nemám rád davy.“

Jessup se napil ledového čaje. „V roce 1860 britské a francouzské jednotky vtrhly do Starého letního paláce poblíž Pekingu a ze vzácných vodních hodin ve fontáně v císařských zahradách ukradly dvanact bronzových zvířecích hlav symbolizujících čínský zvěrokruh. Každá z těch hlav z období dynastie Čching má cenu kolem dvaceti milionů dolarů. A Číňani je chtějí zpátky.“

„Ve Státech máme kohouta,“ řekl Nick. „Ve Smithsonianově muzeu ho vystavují už přes sto let.“

„Překvapuje mě, že to víte,“ poznamenal Jessup.

„Jistěže to ví,“ ozvala se Kate. „Jedná se o unikátní kousek v hodnotě dvaceti milionů dolarů. Mě spíš překvapuje, že je pořád v muzeu a už dávno neslouží jako dveřní zarážka u Nicka doma.“

„Během finančního kolapsu se Čína stala největším věřitelem naší vlády,“ pokračoval Jessup. „A teď požadují, abychom ukázali dobrou vůli a toho kohouta jim okamžitě vrátili.“

„Tak jim ho dejte,“ nadhodila Kate.

„Je tu problém,“ řekl Jessup. „To vlastně není přesné označení – spíše se potýkáme s tikající bombou.“

„Smithsonovo muzeum se ho nechce vzdát,“ usoudil Nick. „Proto ho máme ukrást a předat Číňanům.“

Jessup zakroutil hlavou. „Muzeum na prezidentovu osobní žádost s vydáním souhlasilo. Potíž je v tom, že ani prezident, ani současný ředitel muzea netuší, že vystavená busta je padělek. Právěho kohouta někdo před deseti lety ukradl, což se muzeum rozhodlo nezveřejnit a za pomoci FBI to od té doby pečlivě tají.“

„Proč by FBI a muzeum něco takového dělali?“ nechápala Kate.

„Pýcha,“ řekl Nick. „Nemůžou přiznat, že se kdosi vloupal do nejprestižnějšího a nejzabezpečenějšího muzea v zemi, které stojí ve stínu Bílého domu a Kapitolu, a že FBI, nejlepší státní agentura na vymáhání práva, nemá jedinou stopu. Umíte si představit, jak ponižující by to bylo?“ Nick se usmál a zakroutil hlavou. „Mluvíme tu o jedné z nejúspěšnějších uměleckých loupeží v historii zločinu. Tak jedinečný kousek stačí provést jednou a je z vás hvězda na zbytek života.“

Jessup a Kate se na Nicka upřeně zadívali.

„*Slouží* ten kohout jako zarážka do dveří u tebe doma?“ zeptala se Kate.

„Nemám ve dveřích zarážky. Nejsem ten typ,“ odvětil.

Kate a Jessup si ho dál měřili pohledy.

„Ale no tak, to jako vážně? Myslíte, že jsem toho kohouta štípнул já?“

„Sám jste přiznal, že jste se do Smithsonova muzea už dříve vloupal,“ podotkl Jessup. „Vlastně jste naznačil, že jste to provedl hned několikrát.“

„Měl jsem v úmyslu ukrást *Tyranosaure* rexe,“ přiznal Nick.

„Jak by někdo mohl ukrást tyranosaura?“ opáčila Kate.

„Netuším,“ připustil. „Proto mě tak láká myšlenka to udělat. Pořád jsem na to nepřišel. Ale toho kohouta jsem neukradl. Někdo mě předběhl.“

Jessup si povzdechl a otřel si rty ubrouskem. „Škoda. Tím se to trochu komplikuje. Musíte najít pravého kohouta a před slavnostním předáním ho vyměnit za padělek.“

„Kolik času máme?“ zeptala se Kate.

„Za dva týdny přiletí do Washingtonu D. C. soukromým Airbusem 380 miliardář a podnikatel Stanley Fu, který má za úkol tu sochu osobně dopravit do Šanghaje. Ihned po přistání kohouta prozkoumá čínský odborník na starožitnosti a zjistí, že se jedná o podvrh, což vyvolá mezinárodní krizi masivních rozměrů, rozzuří Číňany a zesměšní Spojené státy.“

„Musíte nám získat víc času,“ řekla Kate.

Nick nabodl kostičku novozélandského čedaru a položil si ji na talíř vedle kousku melounu. „Dva týdny budou stačit.“

„FBI se toho kohouta snaží najít už deset let,“ namítla Kate. „Co tě vede k přesvědčení, že ty to zvládneš za dva týdny?“

„Vím, kdo ho ukradl.“

3

Pro Nicolase Foxe a Kate O'Hareovou společné cestování nepřicházelo v úvahu. Nemohli riskovat, že by je na letišti, nádraží nebo jiném klíčovém dopravním uzlu zachytily bezpečnostní kamery, nebo ještě hůře strážci zákona.

Proto Nick v devět hodin ráno následujícího dne odletěl pod jednou z mnoha falešných identit první třídou do Londýna. Užil si relativně požitelné jídlo, sklenku ucházejícího šampaňského a na letiště Heathrow dorazil v sedm hodin ráno dalšího dne odpočatý a v dobré náladě. Čekal ho ještě krátký let do skotského Inverness, kde si pronajal range rover a zamířil na jih. Zpomaloval ho jen prudký liják a ovce, které mu dvakrát zablokovaly cestu.

Naproti tomu Kate cestovala turistickou třídou do Newarku v New Jersey, kde přesedla na letadlo do Glasgow. Vzhledem k tomu, že většinu života strávila na tvrdých lavicích ve vojenských transportérech, tak si na pohodlí druhé třídy nemohla stěžovat. Dokonce jí chutnalo i to jídlo. Po příjezdu na glasgowské letiště si pronajala malý vauxhall a vyrazila na severozápad, do mrňavé vesničky sestávající z jediné budovy – křivého hostince starého stovky let.

Kate a Nick dorazili pár minut po sobě a posadili se ke stolu u kamenného krbu v jídelně. Svlékli si bundy, uvelebili se před praskajícím ohněm a objednali si pozdní, avšak vydatný oběd – masové koláče ze skopového, bramborovou kaši a pivo.

„Táhla jsem se celou cestu až sem úplně naslepo, Nicku. Je načase mi říct, s kým se máme sejít a kam máme namířeno. Jinak už neudělám ani krok.“

„Nejprve mi musíš něco slíbit. Nic z toho, co se dnes dozvíš, nesmíš proti dotyčnému použít. Poskytněš mu plnou imunitu.“

„To udělat nemůžu, ale slibuju, že cokoli se dozvím, budu považovat za důvěrné a nikomu to neprozradím. Máš moje slovo. A kdyby tě náhodou někdy napadlo porušit dohodu, kterou s námi máš, a pláchnout, ujišťuju tě, že použiju všechno, co vím, abych tě sejmula, a s tebou i všechny tvoje kumpány.“

„Jsi tak sexy, když mluvíš drsně,“ podotkl Nick. „Ten tvůj nosík se tak zvláště nakrčí a oči ti ztmavnou.“

Kate v duchu poděkovala osudu za to, že u sebe nemá glock. Jinak by totiž byla ve značném pokušení Nicka postřelit. Nic vážného ani smrtelného. Možná by mu jen ustřelila kus malíčku na noze. Nebo ho třeba mohla bodnout vidličkou.

„S kým se máme setkat?“ zeptala se.

„S Duffem MacTaggertem.“

„O tom jsem nikdy neslyšela.“

„Ovšemže ne, je to naprostý mistr. Duff je Obi-Wan Kenobi všech zlodějů a patřil k mým mentorům. Už je na odpočinku a vede hospodu v Kilmarney, velmi malé, odlehlé vesničce asi tři hodiny odsud. Ale nenech se zmást ani jeho věkem, ani osobním kouzlem. Jestli Duff prokoukne, že jsi polda, na místě nás popraví.“

„To si může zkusit.“

„Duff vycítí tvoji sebedůvěru. A pokud se něco podělá a ty přepneš do bojovné nálady, pozná, že jsi profík. A protože bys to stejně nedokázala skrýt, raději jsem to zabudoval do tvého krytí.“

„Což je?“

„Jsi moje osobní stráž a milenka.“

Zakroutila hlavou. „Jen osobní stráž.“

„Nikdy neuvěří, že s tebou nespím.“

„Vždyť nespíš.“

„Sám tomu nedokážu uvěřit,“ zamumlal Nick.

„Proč si myslíš, že nám Duff toho bronzového kohouta vydá?“

„Nemyslím, ale doufám, že nám řekne jméno toho, u koho skončil.“

„A my ho pak ukradneme jemu.“

„Přesně tak,“ kývl Nick.

Kate nechala auto zaparkované na ulici a hodila svou tašku do Nickova range roveru. Vklouzla na místo spolujezdce a vyrazili do Kilmarny.

V ubíhajících zelených pahorcích a vrcholcích zahalených mlhou se ukrývala jakási zasmušilá krása. Míjeli drolící se kamenné zídky, starobylé farmy, stáda ovcí i tmavá, chladná jezera.

„Míříme na místo mezi nebem a peklím,“ poznamenal Nick.

„Nepřeháníš to trochu?“

„Myslím to doslovně. Kilmarny leží na výběžku mezi jezery Loch Nevis a Loch Hourn – galsky to znamená Jezero Nebe a Jezero Pekla. Do Kilmarny se dá dostat jen lodí přes Loch Nevis nebo pětadvacet kilometrů pěšky drsným hornatým terénem.“

„To zní jako otřesné místo pro duchod.“

„Ne, pokud jsi prvotřídní zloděj, po kterém stále pátrá policie několika států.“

„A pokud si potrpíš na melodramata.“

„To taky.“

„Další z triků, které jsi od Duffa MacTaggerta pochytil?“

„Naopak. Na melodramatu není nic zábavného. Proto se specializuji spíše na teatrálnost a spektakly.“

„Předpokládám, že pojedeme lodí. Neumím si tě představit na vysokohorské túře v divočině.“

„V přístavu Mallaig naskočíme na trajekt. Trvá to asi pětadvacet minut. Volal jsem předem a zajistil nám převoz.“

V Mallaigu, malém rybářském přístavu u Loch Nevis, lilo jako z konve. Hladina jezera byla rozbouřená a trajekt do Kilmarny – upravená rybářská loď – se divoce houpal na zpěněných vlnách, které se tříštily o molo. Nick a Kate byli jediní pasažéři.

V průběhu cesty přešel liják v mírné chladné mrholení a Kate na palubě mhouřila oči proti kapičkám vody, aby si mohla prohlédnout

bílá stavení nacpaná mezi písčitým břehem jezera a zelenými vrcholky příkrých horských svahů. U mola se houpalo několik oprýskaných rybářských loděk a mezi domky se vinula jediná cesta, která směřovala do kopců, kde Kate viděla malou farmu a dál v mlze rozvaliny hradu.

Nick její pohled následoval. „To je Kilmarney Castle. Městečko bylo zbudováno pro farmáře, kteří tady za dávných časů obdělávali půdu a chovali dobytek.“

„Za dávných časů? To zní, jako bys mi předčítal z *Hobita*.“

„Jsme ve Skotsku. Snažím se zapadnout.“

„Jsem si poměrně jistá, že ani Skoti nepoužívají obraty jako ‚za dávných časů‘,“ odsekla Kate, třebaže veškeré její znalosti o Skotsku pocházely z programů *Travel Channel*.

„Kilmarney má zhruba čtyřicet stálých obyvatel. Zbytek tvoří trampové a turisti,“ řekl Nick. „Najdeš tu jen jeden obchod, jeden hotel, jednu restauraci a *Hideaway*, nejdlejší hospodu v Británii. Vlastní ji Duff a bydlí v bytě nad ní. Místní ho považují za jakéhosi neoficiálního starostu.“

Kate se zahleděla na jedinou budovu, která připomínala hospodu. Byla to nízká, dvoupatrová, křivá chalupa stojící na prázdném plácku na okraji vesnice. Před vchodem viděla několik piknikových stolů a lavic. Z komína stoupal kouř.

„Není to zrovna Beverly Hills,“ poznamenala.

„A Duff není Cary Grant.“

K hospodě museli vystoupat po deštěm rozmočené pěšině, ale naštěstí to nebylo daleko. Nick otevřel těžké dřevěné dveře a oba vstoupili. Jedné zdi dominoval obrovský kamenný krb s plápolajícím ohýnkem. Stěnu kolem krbu pokrývaly saze, takže komín už očividně netáhl nejlépe. Nízký strop s odhalenými trámy podpíraly sloupy vyřezané z kmenů stromů a ručně vyráběné dřevěné stoly i židle byly ohlazené staletími používání. Barový pult připomínal sbírku harampádí – kameny, cihly, lahvové sklo – posleповanou dohromady maltou a završenou naleštěnou dřevěnou deskou.

V lokále bylo vedro na padnutí a těžký vzduch prosycovala vůně jabloňového dřeva.

V místnosti se nacházeli tři muži. Dva seděli u baru a třetí stál za ním. Všichni ladili s celkovým dekorem lokálu – drsní jako okolní příroda, s hrubou pletí roky bičovanou větrem a mořem. Muže za barem Kate odhadovala na pozdního šedesátníka, spíš k sedmdesátce. Připomínal jí výsledek šíleného vědeckého experimentu, který měl za cíl zkřížit skotského teriéra s člověkem – zpod hustého obočí a přerostlého plnovousu vykukovaly jen hnědé oči a baňatý nos, zbytek obličeje nebyl přes hustý porost vidět. Zřejmě Duff MacTaggart osobně.

„Nicolas Fox. Ty budeš asi ten poslední člověk na planetě, kterýho bych tady čekal,“ prohodil Duff se silným skotským přízvukem. „Ještě pořád cejtím tvoji kudlu v zádech.“

„Dobrý bože, z tebe se stal pěkně vypasený a zarostlý parchant,“ odvětil Nick, upustil tašku za dveřmi a vydal se k baru.

Dva muži u pultu ztuhli. Byli vysocí a svalnatí, s pažemi jako baseballové pálky. Pod vlněnými svetry si Kate všimla vyboulenin za pasem, kde měli zastrčené pistole. Očividně se domnívali, že pokud se někdy něco semele, budou mít dost času si vykasat svetry a zbraně vytáhnout. Odložila tašku vedle Nickovy a zůstala ve střehu u dveří.

Duff vykráčel zpoza baru a zastavil se před Nickem. „A z tebe se stal kravatáček s vybělenýma zubama.“

Nick se usmál. „Život byl k nám oběma štědrý.“

Duff pohlédl přes Nickovo rameno na Kate. „Co je zač?“

„Bodyguard.“

Duff nadzvedl jedno huňaté obočí. „Tadle přitává buchta? To si děláš prdel. A odkdy vůbec potřebuješ chůvičku?“

„Od chvíle, co jsem to dotáhl na desátou příčku deseti nejhledanějších zločinců FBI.“

„Slyšel jsem, žeš jim pláchnul.“

„To se doneslo až sem?“

„Jsme sice zapadlá díra, Nicku, ale před googlem se nikdo neschová. Vyklop, co tu chceš, a radši si pohni. Trajekt odjíždí za pět minut.“

„To není moc milé.“

„Stejně jako to, žeš k mému prahu dotáhl všechny poldy světa.“

„Jsou na hony daleko, dával jsem si pozor.“

„Říká chlap, kterýho chytli, chlapovi, kterýho nechytli nikdy. Co mi asi tak zabrání v tom tě pro jistotu odprásknout a pohřbít v kopcích?“

„Já,“ ozvala se Kate.

Duff se zasmál a pohlédl na Nicka. „Mám sto chutí k ní kluky pustit, jen abych viděl, co se stane.“

Jeden z „kluků“ na sobě měl svetr s rolákem, druhý s kruhovým výstřihem a oba Kate sledovali jako psi kost.

Nick pokrčil rameny. „Do toho. Bez tak s tebou chci něco probrat a trocha soukromí se bude hodit.“

Duff mávl na dva muže. „Moc ji nerozcučejte, hoši.“

Rolák a Svetr sklouzli ze stoliček, prošli kolem Kate a zamířili ven. Nick se k ní otočil a kývl jejich směrem. Kate si povzdechla, ale vzápětí je následovala a zavřela za sebou dveře.

„Tak spust, Nicky,“ vyzval ho Duff a ukázal ke stolu. „Snad to bude stát za to.“

Nick se posadil zády ke dveřím. „Jeden můj přítel by chtěl obohatit svou uměleckou sbírku o bronzového kohouta.“

„A co to má společného se mnou?“ zeptal se Duff.

„Víš, u koho ho najdu,“ odpověděl Nick.

„Můžu tě ujistit, že ten kohout není na prodej.“

„Neřekl jsem, že můj přítel má v plánu ho kupovat.“

Zničehonic proletěl oknem za Nickem Rolák a přistál na hromádce střepů a dřeva vedle stolu. O pár vteřin později vysklil Svetr druhé okno a dopadl tváří na zem kousek od svého kolegy.

Kate vešla dveřmi, oprášila si bundu a zamířila k baru. Duff pohlédl na oba muže a znechuceně zakroutil hlavou.

„Máš vůbec ponětí, jak těžký je tady nechat vyměnit okna?“ zavrčel na Kate.

Kate se usmála a načepovala si pintu piva. Začínalo ji to bavit.
Duff se otočil zpět k Nickovi. „To je nemohla prohodit dveřma?“
„Upřednostňuje okna. Je to dramatičtější.“
„Máš na ni špatnej vliv. Tys dycky ze všeho musel dělat burlesku.“
„Dodá to akci šťávu.“
„A taky tě to dostane do chládku.“

„A jak nazýváš to, kde žiješ ty?“ zeptal se Nick.

Duff pokrčil ramený. „Mám tu pohodlí. Dobrý pivo. Dobrá whisky. Satelitní telka s plochou osmdesátitýřpalcovou obrazovkou.“

Rolák a Svetr doklopýtali k židlím. Kate jim oběma načepovala pivo a postavila ho před ně jako nabídku smíru. Poděkovali kývnutím, mlčky si usrkli a Svetr si přitiskl ke krvácejícímu nosu ubrousek.

„Takže víš o někom, kdo by chtěl toho kohouta,“ navázal zpátky Duff. „Co z toho budu mít já?“

„Milion dolarů.“

Kate málem zalapala po dechu. Milion dolarů?

Duff zakroutil hlavou. „Nemůžu porušit zpovědní tajemství.“

„Řekl jsem milion? Myslel jsem dva. A přihodím k tomu i dvě zbrusu nová vitrážová okna.“

„Tudle není kostel, mladej.“

„To ty jsi do toho zatáhl zpovědní tajemství.“

„Narážel jsem na svůj kodex cti.“

„Žádný nemáš.“

„Ještě nikdy jsem nevyzradil klientovu totožnost.“

„Protože to po tobě nikdo nechtěl. A navíc jsi na odpočinku. Proč by tě to mělo trápit?“

Duff si prohrábl vous. „Nemoh bych se na sebe kouknout do zrcadla.“

„Tos podle všeho neudělal už hodně dlouho. Kdyby ano, dávno bys ten porost shodil.“

Duff odsunul židli a postavil se. „Vyspím se na to.“

Nick se naklonil dopředu. „No tak, Duffe, nebuď takový morous.“

Je ještě brzo a celé roky jsme se neviděli. Dejme si pár pint a poklábosme o starých časech.“

„To bych si ale moh vzpomenout, proč tě vlastně chci odprásknout.“

„Pravda.“ Nick se odstrčil od stolu, vydal se ke dveřím a mávl na Kate, aby vzala tašky. „Uvidíme se ráno.“

4

Kate počkala, dokud nebyli z dohledu a doslechu hospody, a potom pustila Nickovu tašku do louže.

„Jsem tvůj bodyguard, ne šerpa,“ vyštěkla. „A dva miliony babek? Přeskočilo ti?“

„Ten kohout má cenu dvaceti milionů. Desetiprocentní komise za vyzrazení jeho majitele je podle mě spravedlivá a rozumná.“

„Před odjezdem z Los Angeles jsi o multimilionovém úplatku pro nějakého zloděje ani nepípnul.“

„To jsou náklady podnikání.“

„Jsme FBI. My s mezinárodními zločinci nekšeftujeme.“

„A co jsem podle tebe já? Lépe než kdo jiný by sis právě ty měla uvědomovat, že občas je nezbytné skočit do peřin s ďáblem. A když jsme u toho, musíme si sehnat pokoj. Hotel stojí na konci ulice.“

Kate pohlédla na bílou budovu, která spíše než hotel připomínala přerostlý penzion. Měla dvě patra a malá okýnka u střechy naznačovala, že by se za nimi mohly nacházet ještě podkrovní pokoje.

Robustní recepční jim oznámila, že mají už jen jeden volný pokoj. „Ale je moc pěkný,“ ujišťovala je. „Má postel se čtyřma sloupkami.“

Nick jí poděkoval, dal jí kreditku a převzal klíč. Pokoj se nacházel na druhém patře. Žádný výtah, jen úzké, skřípající schodiště. Odemkl a otevřel dveře.

„Možná bych tě měl přenést přes práh,“ navrhl Kate.

„Možná by sis měl dávat bacha, abys obličejem nenarazil na moji pěst,“ odsekla.

Pokoj byl malý a útulný, široká postel se čtyřmi sloupky, několika polštáři a ručně šitou, tlustou přikrývkou, se do něj sotva vešla.

Nick vstoupil dovnitř a pustil tašku na zem. „Perfektní.“

Až na to, že tam nebyl žádný další nábytek, na kterém by se eventuálně dalo přespat. *Takže zbývá podlaha*, pomyslela si Kate. Během působení v armádě spala v bahně jihoamerické džungle i na horkém písku afghánské pouště, takže jednu noc na podlaze by nepochybně zvládla, bude-li to třeba.

„Hodíme si mincí,“ řekla.

„O co?“

„O postel.“

„Nebud' směšná. Vyspíme se v ní oba.“

„O tom si můžeš nechat zdát.“

„Snad dokážeme sdílet postel, aniž bychom propadli divoké touze.“

„Tvoje osoba ve mně žádnou touhu nevyvolává, a divokou už vůbec ne.“

„Tak v čem je problém? Bojíš se, že se na tebe vrhnu? Jsi trénovaná vojanda a agentka FBI, co před chvílí prohodila oknem párek osvalených a osvětrovaných opic.“

Když to podal takhle, zněly její námitky opravdu směšně.

„Dvěma okny,“ připomněla s úsměvem. „A slovo osvětrovaný neexistuje.“

„Je to jako obrýlený, akorát se svetry.“

„Význam chápu, ale stejně to neexistuje.“

„Určitě ano. V dávných časech se používalo dennodenně. Věř mi, jsem velmi vzdělaný muž. Chodil jsem na Harvard.“

„Vyhodili tě, protože jsi podváděl.“

„Ale předtím jsem se o dávných časech stačil naučit spoustu věcí. Povyprávím ti to u večeře.“

Ve vesnici byla jediná restaurace, a ta měla na večerním menu jen jedno jídlo – haggis. Pokrm z vařených a nakrájených skopových plíček, srdce, jater a jícnu smíchaných s cibulí, opraženým ovsem a hovězím tukem. Celá tato směs se následně nacpala do ovčího žaludku, zašila a znovu vařila.

Kate se v haggisu neochotně rýpala vidličkou. „Vypadá to jako zdroj pro psa,“ řekla. „A myslím, že jsem v tom viděla bulvu.“

„Haggis je typické skotské jídlo,“ poučil ji Nick, „a bulvy se do něj nedávají... obvykle.“

Kate ochutnala jedno sousto. „Na big maca to rozhodně nemá, ale zvládnu to, pokud budu mít dost piva na spláchnutí. Ještě že je k tomu ta bramborová kaše.“

„Na tu chuť si člověk musí zvyknout.“

Stejně jako na tebe, pomyslela si Kate.

„Co se stalo mezi tebou a Duffem?“ zeptala se. „Jak jsi ho zradil?“

„Nijak.“

„A přesto v zádech pořád cítí kudlu a chce tě zabít.“

Nick se rozhlédl po restauraci. Dva turisté seděli u stolu zcela pohlcení průvodci a mapami, jeden místní si kousek vedle pohrával s hrníčkem čaje a servírka s kuchařem byli v kuchyni.

Nick se naklonil dopředu a ztlumil hlas. „Po odchodu z Harvardu jsem potřeboval změnu, a tak jsem odjel do Londýna. Jednou jsem vysedával v Tate Gallery a obdivoval obrazy, když jsem narazil na Duffa, který si to tam přišel obhlédnout.“

„Netušila jsem, že jsi fanda umění.“

„A proč ho podle tebe kradu?“

„Pro peníze,“ odvětila. „Nebo pro vzrušení.“

„Hodnotu umění pro mě určují tři věci – kdo ho vlastní, jak obtížné je ho ukrást a jaké pocity ve mně vyvolává. Jeho tržní hodnota a výnosnost jsou až na posledním místě.“

„Co záleží na tom, kdo ho vlastní?“

„Okrádám jen lidi, kteří si o to určitým způsobem říkají.“

„Jak jsi věděl, že Duff není jen další obdivovatel umění?“

„Sice jsem byl v oboru nováčkem, ale srdcem jsem byl podvodník odjakživa – poznal jsem, že hraje roli. Až příliš se snažil, aby ho ostatní považovali za turistu. Horlivě fotil manželku před každým obrazem, ale ve skutečnosti si pořizoval snímky rozvržení místnosti, umístění bezpečnostních kamer a únikových východů. A tak jsem se

na něj pověsil. Během pár dní mi bylo jasné, že ta dáma není jeho manželka a že Duff plánuje loupež. Ale co chtěl ukrást a jak to hodlal provést? Byl jsem tou záhadou naprosto posedlý.“

„Nebál ses, co by ti provedl, kdyby tě chytil?“

„Taky že chytil. V noc krádeže. Objevil se se svým týmem u Tate Gallery a já tam na ně čekal.“

„Jak jsi věděl, že k tomu dojde právě tu noc?“

„Podrobnosti nejsou podstatné.“

„Já je chci.“

„Tím bych zradil Duffa.“

„To už jsi udělal.“

„Toť otázka, proto ti vyprávím svoji verzi příběhu, abys to viděla z mojí perspektivy. Když na mě narazili, řekl jsem, že se chci přidat. Vymlátil ze mě duši, spoutal mě, přelepil mi pusku páskou a hodil do jejich dodávky. Pak s týmem ukradl Picassa a Matisse.“

O tom už Kate slyšela. Byla to jedna z největších nevyřešených uměleckých loupeží. Až doteď. Nyní věděla, že za tím stál Duff MacTaggart. A nemohla o tom nikomu říct. Ani za to nikoho zatknout.

„Myslel jsem, že mě Duff zabije, a podle mě to opravdu měl v plánu,“ pokračoval Nick. „Ale cestou změnil názor a nabídl mi, abych se k nim přidal. V následujících letech jsme podobných kousků provedli v Evropě spoustu. Naučil jsem se, jak prozkoumat místo, sestavit tým a naplánovat dokonalou loupež, včetně všech logistických, technických i praktických aspektů. Byla to legrace. Peníze, dobrodružství, exotické destinace. A tehdy mi došlo, že je načase se vypařit.“

„Proč, když sis to tak užíval?“

„Nechtěl jsem být jen zlodějíček nebo součást něčího týmu. Duff kradl striktně pro peníze. Mě na tom nejvíc bavila ta hra. Chtěl jsem se udělat sám pro sebe, nekrást jen pod rouškou noci, ale zkombinovat umění loupeže a podfuku. A abych jemu i sobě dokázal, že na to mám, vyfoukl jsem mu před nosem Van Gogha, kterého hodlal ukrást dva dny nato z jednoho muzea v Amsterdamu.“

„Ty jsi ale idiot. Okopíroval jsi jeho styl a štípnul obraz pro sebe. Na tom není nic mistrovského. Jen ses ukázal jako podrazák.“

„Ale já nepoužil jeho plán. Vymyslel jsem vlastní brilantní švindl a ukradl to plátno sám. Dokonce jsem ho ani neošidil o výdělek. Nechal jsem mu ten obraz na zdi v obývacímu jako dárek. Z nějakého nepochopitelného důvodu to ale nerozdýchal.“

„Prostě idiot.“

„Tentokrát tím ale myslíš jeho.“

„Myslím tebe.“

„Proč? Prokázal jsem mu tím úctu.“

„Předváděl ses a zesměšnil ho.“

„Nechápu čím.“

„Říkal jsi tím: ‚Koukni na mě, jsem mnohem chytřejší a schopnější než ty. Měj se, tupče.‘“

„Tak jsem to vůbec nemyslel.“

„Jenže jsi to tím dal najevo. Možná jsi prvotřídní podvodník, ale o lidské povaze se máš ještě hodně co učit.“

„Tak proto mě chce zabít.“

„Jo, a navíc máš mnohem lepší obočí.“

Nick si přešel prstem po pravém obočí. „Podle tebe by to mohl být jeden z rozhodujících faktorů?“

„Pro mě určitě.“